

Předmětem mé rigorózní práce je teoretická analýza filmové pohádky jako sociokulturního jevu. Zvláštní pozornost jsem věnovala nejen charakteristice žánru filmové pohádky a jejímu vývoji ve druhé polovině dvacátého století, ale také terénnímu výzkumu. Zabloudila jsem několikrát mezi ty nejdůležitější. Mezi pohádkové tvůrce. Nemohla jsem sice všem klást stejné otázky vzhledem k jedinečnosti jejich charakterů a profesí, ale předpoklady, které jsem si dovolila anticipovat se mi i tak vrátili silou bumerangů jako liché i oprávněné. Nutno říct, že to byla akce velice dobrodružná a podnětná.

Podle mého názoru sehráli významnou roli při realizaci těch nejpovedenějších filmových pohádek vynikající režiséři. Proto jsem právě těmto tvůrcům věnovala jednu celou kapitolu. Jsem si vědoma toho, že toto téma vyžaduje také empirickou analýzu. Proto závěr mé diplomové práce tvoří kvalitativní rozhovory s lidmi, kteří zásadním způsobem vývoj české filmové pohádky ovlivnili a mají tedy v tomto oboru dlouholetou zkušenost.

Tendence dnešních dnů k předpovídání budoucnosti z karet, neuvěřitelná koncentrace vykladačů z ruky na každé hlavní třídě větších měst, bezzubé neštěstí rozmazlených třicátníků, kteří si vlastně pravé utrpení ani nedokáží představit, to vše mě vedlo k zamyšlení, co vlastně chybí. Napadla mě tradice. Navíc s přívlastkem duchovní. Kde ovšem čerpat? Kde najít tu pravou studnici poznání, prověřenou časem a generacemi, nezatěžkanou dobovými ideologiemi a tendencemi, nepodléhající módnosti všedního dne, která jak rychle přijde, tak zběsile pak prchá do nenávratna dějin, aby se se sveřepou nepravdivostí zase jednou v průběhu dějin zopakovala ...